

37) Domínguez Reboiras, «Raimundus Lullus in der Martinus-Bibliothek. Ivo Salzinger und sein Vermächtnis»

Tot i la seva importància cabdal pera la història del lul·lisme, el promotor de l'*Editio moguntina*, Ivo Salzinger, ha estat poc estudiat. El present article, que forma part d'un volum sobre la Martinus-Bibliothek de Magúncia, omple aquest buit estudiant de prop tant la figura de Salzinger en el context del lul·lisme maguntí com el seu llegat intel·lectual.

De la rica informació que s'hi presenta, mereixen especial atenció els comentaris sobre la coneguda dèria alquimista de Salzinger. Com apunta Domínguez, l'interès de Salzinger i del seu entorn per l'alquímia s'ha de matissar. Així doncs, no sembla cert que l'alquímia com a pràctica jugués un paper destacat en la cort de l'elector palatí Johann Wilhelma Düsseldorf, almenys no pas fora del que era comú. Les seves preocupacions giraven més aviat a l'entorn de la mística, com confirma el fet que Salzinger traduï per a ell, no obres alquímiques pseudolul·lianes, com s'ha dit algunes vegades, sinó el *Llibre de contemplació*. Pel que sembla, aquest llibre, més que tots els altres, era per a Salzinger l'expressió màxima de tot el pensament lul·lià –una valoració que anticipa, en bona mesura, els estudis dels darrers anys. Si, per altra banda, no es pot negar que l'alquímia era un element important en la interpretació de Salzinger, aquest fet no sembla derivar d'una mera fascinació per la pràctica d'aquesta disciplina, sinó de la seva visió epistemològica: interpretant l'*Ars lulliana* com un sistema de ciència universal, l'alquímia resultaria, des d'un punt de vista epistemològic, un complement necessari en l'aplicació.

Certament, aquesta interpretació singularitza Salzinger entre els lul·listes del seu temps, i, encara més, l'aparta de les preocupacions apologetiques de Llull, com constata Domínguez. Correspon, però, a una reconstrucció i (suposada) actualització eminentment filosòfica del pensament lul·lià que, en si mateixa, és digna d'estudis futurs.

Per a aquests estudis, el treball de Domínguez serà una referència obligada que es mereix una àmplia difusió entre els lul·listes, i tal vegada una traducció castellana o catalana.

A. Fidora

38) Domínguez Reboiras, «Recreatio»

Domínguez runs through the gamut of meanings attaching to “creatio”/ “creare”/ “creator” and their corollaries “recreatio”/ “recreare”/ “recreator”